

REVISTA COPILULUI DOBROGEAN

Tip. „Dobrogea” C. Dăncuș-Tuicea

Bine ne-am găsit, iubiți copilași !

V'ați întors și voi pela căsuțele voastre, ne-am întors și noi. Vacanța s'a dus par'că nici n'a mai fost. Vă pare rău nu-i așa ?

— Cine a spus că-i pare bine de trecerea așa de repede a vacanței ? Aș vrea să-l cunosc și eu.

Și totuși, câți copii am întâlnit pe stradă, pe la librării și pe ori unde, i-am văzut voioși, zâmbind cu obraji rumeni de sănătate, cu brațele și genunchii pârliți de arșița soarelui.

Toți vorbeau aprins, bucurându-se de deschiderea noului an școlar, mândri că acum se găsesc într'o clasă mai înaintată, decât în anul trecut.

I-am văzut zilele trecute grăbind spre școală cu ghios-

danul prins după gât, îmbrăcați în haine curate, însuflețind din nou posomorâtele ziduri ale școlii. Am întâlnit mame ducând de mână pe cei micuți cari acum urmau să se boteze cu lumina binefăcătoare a științei de carte. Și domnii, profesorii voștri, erau tot așa de veseli ca și voi. Și ei sunt, doar, tot niște copii, doar numai că vârsta și

răspunderile vieții de toate zilele, i au făcut să-și arăte tâmpile încărunțite, dar cu suflet veșnic tânăr.

Curtea casei mele rămăsese așa de tacută după ce i au plecat stăpânii!

În copacul dela poartă, smecul lui Narcis striga din toate puterile, după ștregarul care o tulise de dimineată la școală. Haiduc, tovarășul lui de nebunii, a rămas cu lacrimi în ochi, uitându-se după prietenul lui.

— Da, cu lacrimi în ochi! Ce credeți că animalele nu pot să plângă? Și mai ales câinii, sunt așa de simțitori!

Dar în fine, școala s'a deschis. Începem iar un an de muncă, de străduință neîntreruptă.

Voi știți zicătoarea înțeleaptă:

Muncește copile, căci munca e viața.

Așa, dar până la numdrul viitor a revistei, s'auzim de bine și cu sănătate copii!

D. I. Dogaru

Copiii stăruitori termină 7 clase:
aci vedeți un grup de absolvenți dela centrul „Topolog”

O carte bună înlocuște o prietenie,—

O prietenie nu poate înlocui o carte bună.

V. CONTA
filozof român
1846-1884

De vorbă cu cititorii!

Dragi copii,

Ne aruncăm ochii o clipă doar în urmă și din drumul vacanței am voi să culegem din rodul timpului trecut ceva.

Pe cărăruia făcută am presărat sburdălnicii și jocuri, și rar...din când în când am poposit, rechemăți de glasul aceleia pe care am uitat-o aproape, prin colțuri de bibliotecă și ghiozdane.

Libertatea și jocul nu mai au însă farmec. Ne simțim

-- Iată premianții concursului ținut în Iunie --

copleșiți de un dor iar acoul vesel al râsului de clopoțel îl mărește. Ne cheamă școala, dragi copii! Ne cheamă plăcerile aduse prin munca minții și-a mâinilor noastre în ea. Ne-aducem cu-atâta drag aminte de rugăciunile de dimineață, de orele de școală (clasă), de recreații ba chiar și de tablourile de prin clasă și-adormi cu ele'n gând în loc de joc. Ne este dor de ordine, ba chiar de grija lecției de-a doua zi. Ne este dor de muncă, dragi copii. Plăcerea prin muncă este cea mai scum-

pă mulțumire. Care din voi nu simte bucuria începutului școlii?! Care din voi nu pleacă hotărât ca'n noul an să muncească mai mult de cât în anii trecuți, pentru ca răsplata să fie și mai mare?! Vedeți voi?! Copilul care încă nu-i școlar, face păpuși, îi croește rochițe, cioplește cu briceagul arme și face soldați. Cu câtă bucurie își privește munca și cine-i poate măsura mulțumirea? Noi însă? Avem o minte învățată a cetii, a socoti și a scrie; prin urmare cu dorul și plăcerea lor să ne jucăm cu cartea pentru ca să-i rămânem totdeauna prietenă, tovarășă și mângâiere.

Vacanța ne-a redat puteri noi de muncă. Voim cu toții ca anul acesta să stăruim mai mult și să cimentăm bine în minte și în suflet, ceea ce trebuie să știm și ce e bine să facem pentru ca să ieșim îmbogățiți la minte și înobilăți sufletește. Țin să vă spun și vouă câteva dezamăgiri spicuite de pe drum dela câți-va școlari. Doi băieți din clasa IV-a merg pe stradă dezordonăți, dau cu pietre în animalele cari nu le fac nici un rău, injură, vorbesc urât. Altul scuipe, n'are batistă, e murdar. O fetiță îngâmfată râde de colega ei fiindcă n'are rochițe multe și nu e bogată ca ea. Alta osfătuște că nu-i frumos și că nu îmbrăcăminte ridică pe om în lume. Cearța era gata. Fetița cuminte și-a făcut datoria și pleacă. Ce ziceți voi? Care din toți copiii aceștia v'a plăcut? Mă gândeam atunci cu îngrijorare și durere la voi toți. Câte lucruri frumoase și câte învățăminte nu vi se dau în școală și câți din voi le prind cu urechile amândouă cu hotărârea de a le înfăptui.

Nu uitați că ochii oamenilor vă urmăresc deși sunteți copii, și nu uitați că bunele deprinderi se capătă acum și mai mult decât atât, ascultați proverbul care zice: „Ziua bună se cunoaște de dimineată“. Școala vă deschide brațele și v'așteaptă. Vreau să vă vad voiși la muncă. Glasurile noastre vreau să strige cu o egală bucurie „bun venit“ timpului școlii și rev. „Copilului Dobrogean.“

Fiți gata să-i sporim cuprinsul cu lucrări de-ale voastre și să-i dăm tot sprijinul pentru ca să fie la

înălțimea numelui ce-l poartă și a cetitorilor ei. Eu vă urez tot sporul pentru ca să bine meritați toată lauda învățătorilor, cari vor să facă din voi oameni buni iar voi să aveți în suflete mulțumirea că puteți fi de folos oamenilor și neamului întreg.

O prietenă mai mare

Anișoara și fiul de împărat

poveste de D. Nițescu, institutor pensionar

În după amiaza unei zile de primăvară, cu un soare dulce, lelea Floarea ședea pe prispa casei sale și torcea din caerul de lână albă ca neaua, firul de tort răsucit și subțire ca firul de borangic.

Fetița ei, Lenuța, împreună cu alte fetițe de seama ei, se jucau în curte: de-a v'ați ascunsulea, de-a baba oarba, de-a puia gaia și alte jocuri, ascunzându-se și alergându-se în răs de veselie și în țipete de glasuri argintii copilărești; iar lelea Floarea, în sfârșitul fusu-lui, privea zâmbitoare la jocul nevinovat al fetițelor.

După ce fetițele au obosit de atâta joc și alergă-tură, s'au strâns toate ciurdă în jurul lelei Floare, ci-călin-do cu fel de fel de întrebări ca: de ce torci lele Floare? Ce să faci cu tortul? Da pe Lenuța o înveți să toarcă? Și așa mai departe.

Lelea Floarea le surâdea blând și le răspundea după cum credea ea, văzându-și mai departe de lucru, mai cu seamă că se grăbea fiindcă avea și alte treburi de făcut în gospodăria casei sale.

— Mamă Floare, zise una din fetițe, acum te lăsăm în pace fiindcă te vedem că ești prea ocupată cu lucru. Te grăbești să-l isprăvești, pentru că ai și alte treburi de făcut, dar te rugăm ca într'o zi, când nu vei avea atâtea treburi, să ne spui o poveste, dar știi o poveste de acelea frumoase, de care știi matala. Ce zici ne spui?

— Cum nu dragele mele. Vă spun cu dragă inimă. Într'una din zile, când nu vom avea atâta treabă, am să vă chem pe toate, să vă spun o poveste foarte fru-

moasă și potrivită pentru fetițe cuminte ca voi.

— Ah, ce bine ne pare!, răspuseră toate în cor. Ce bună ești mamă Floare. În ziua când ne voi chema, să ne spui povestea, ne vom lua fiecare lucrul și cu toatele vom lucra, iar matala terecând, ne vei spune povestea. Nu-i așa, mamă Floare?

— Da draguțele mele.

— Ce mamă bună ai tu Lenuța. Noi credem că te iubește foarte mult, zise una din fetițe.

— Da e bună, răspunse Lenuța. Mă iubește fiindcă și eu sunt cuminte, o ascult în toate și mă silesc la învățatură. Eu cred că orice mamă bună își iubește copiii, mai cu seamă dacă sunt cuminți și ascultători. Și cum voi sunteți fetițe cuminte și ascultătoare, eu cred că și mamele voastre vă iubesc, după cum mă iubește pe mine mama mea.

— E adevărat că și mamele noastre sunt bune și ne iubesc, dar nici una din ele nu povestește așa de bine și așa de frumos ca lelea Floarea, mama ta. Dacă ar povesti ceasuri întregi, am asculta-o cu cea mai mare plăcere, fără să ni se urască.

După ce a trecut câțva timp dela această întâmplare, lelea Floarea chemă pe Lenuța într'una din zile și-i zise: „Lenuța, sue-te în pod și dă jos: mere, pere, prune și nuci, că diseară voi chema pe toate prietenele tale la o șezătoare de mici lucrătoare, când pe lângă lucrul ce-l va face fiecare, le voi spune și povestea ce le-am făgăduit. Apoi ca să nu fie chiar așa cu gura goală, să aibă fetițele pe lângă lucru și ascultare la poveste și rogoalele de gustat, că tare mi-s dragi, mânca-le-ar maica, fiindcă-s cuminți și harnice.

În aceiași zi, cum s'a înopțat fetițele au început a

sosi cu mamele lor. Fiecare avea de lucru câte ceva. Impletituri de danteluțe, broderii, cusături la ghergheturi și alte lucruri potrivite, după știința și puterea lor de lucru.

Mamele lor aveau și ele de lucru. Torceau din caere de lână, în și cânepă.

Unele răsuceau borangic, iar altele impleteau la ciorapi.

Fetițele lucrau vesele vorbind și răsând între ele, cu un râs de păsărele ce se răsfață ciripind în raze dulci de soare.

Străchini încărcate cu tot felul de rogodele erau la îndemâna fiecăruia, iar mica Lenuța umbla din fetița în fetița, îndemuându-le atât pe ele cât și pe mamele lor să guste din bunătățile puse înaintea lor.

— Lucrați și mâncați dragele mele, le zicea Lenuța.

Până ce lelea Floarea a așezat toate la rostul lor, ca șezătoarea ei să fie cât mai plăcută și plină de veselie, fetițele gureșe și neastâmpărate au hotărât ca fie care să spună câte o găcitoare, ori câte o snoavă ca să mai rădă și să-și mai frământă mintea. Așa vesela Sandică spuse următoarea găcitoare: „Ce se pune pe masă, se taie, dar nu se mănâncă (cărțile de joc). Iar Lelia ce cu ochii albaștri ca floarea de cicoare, părul auriu ca mătasea de păpușoi, gurița ca o cireșe și glasul argintiu și plăcut ca o muzicuță, spuse: „Fetelor, găci găcitoarea mea: Am o găină (peștiță, duce veste la Gheorghită (scrisoarea).

Aurica o fetiță șegalnică, plină de duh și frumoasă ca un trandafir îmbobocit, zise: Stați puțin și nu lucrați, lângă mine v'alăturați și cuvântul mi-ascultați, cum se zice la plugușor, că am să vă spun o snoavă despre fetele leneșe.

— Spune, spune, strigară deodată toate fetele într'o gură. Ascultați!

A fost odată o fată așa de harnică, de se scula singură de jos și-și ștergea nasul cu genunchiul. La hora însă nimeni n'o întrecea, iar fetele când o vedeau îi cânta așa:

*Fata mamei jucăuse
Cu gunoiul după uşe*

*La horă mă'ndes, mă'ndes
La argea nu ştiu să ţes*

*Joacă fată, ce-i juca
C'a tăiat mă'ta mă'la
Şi ți-a oprit codița*

Ha, ha, ha, începură a râde toate fetele împreună cu mamele lor.

—Da mare chisnovată mai ești tu Aurico, zise una dintre fete mai guralivă. De unde ai învățat tu așa snoavă hazlie?

—Ei, de unde. Dela mama. Așa mă mângăe ea câteodată, când

mă lenevesc, mai cu seamă dimineața, când somnul e așa de dulce. Dar trebuie să știți că eu nu sunt leneșe. Numai așa câteodată. Nu știu cum, m'apucă câte-o torochială de par'că numai aş dormi. Așa-i mamă? Spune drept?

—„Așa-i draga mamei. Drept ai spus.“

În timpul acesta lelea Floarea s'a așezat pe un scăunel cam în mijlocul fetițelor, cu furca în brâu, ca să fie auzită de toate mai bine și zise: „Acum fetelor am isprăvit treburile. Am pus toate la cale, pot să mă țin de cuvânt, ca să vă spun povestea ce v'am promis. Ascultați; a fost odată un moș și cu o babă. Moșul avea o fetiță, iar baba avea două fetițe, dela căsătoria lor dintâi.

Fata moșului era de o hărnicie nemaipomenită. Toată grija casei era în sarcina ei. Mătușa, deretiea, spăla dușumelele prin toată casa, fiindcă îi plăcea să fie casa curată ca oglinda. Gătea mâncare, iar bucătăria și vasele de bucătărie erau curate, de-ți făcea mai mare drag, când te uitai la ele.

Cu toată munca și truda ei de a face toate bune și de a fi toate la rostul lor, baba tot era nemulțumită. Toată ziua o cicălea, că-i leneșe, că-i nepricepută.

Ba încă nu se mulțumea numai cu atâta, o mai și puneă să facă lucruri peste puterile ei. O trimetea să

*) Argea: Scăunelul pe care stau fetele, războiul de țesut.

aducă apă de la fântână, cu niște caldări deabia putea să le ridice, iar când se isprăveau lemnele, o trimetea la pădure, să aducă lemne cu sarcina.

Indeplinea fără cârtire toate poruncile babei, dar când se afla singură se ruga fierbinte și cu toată credința lui Dumnezeu, zicând: „Doamne ajută-mi și scapă-mă de răutatea mamei mele vitrige“.

Din cauza răutății babei și a multor treburi la cari era pusă biata fată, mai că nu eșia din casă.

Pentru dânsa nu era nici sărbătoare, nici zi de odihnă. Dar Dumnezeu, care știe și vede toate și care întotdeauna răsplătește munca cinstită, bunătatea și dreptatea, nu a întârziat de a o răsplăti pe Anișoara, că așa o chema pe fata moșului.

Fetele babei erau niște leneșe. Erau așa de leneșe, că abia se sculau singure de jos, vorba ceea. **T o a t ă**

ziua stau tolănite. Toată ziua se găteau, se sulemeniau și se uitau în oglindă, ca să vadă dacă sunt frumoase. Cât era ziuica de mare nu puneau mâna pe nimica. Dar când era vorba de horă și de petrecere ele erau cele dintâi, vorba ceea: „La horă mă'ndes, mă'ndes

La argea nu știu să țes.

Aceste fete pe lângă leneșă de care erau stăpânite și nu erau bune nici de o treabă, apoi mai erau și rele de gură ca și mama lor. În toate cele, căutau nod în papură. Toată ziua se țineau de capul Anișoarei. O ocărau, o batjocoreau. O făceau leneșe și nepricepută. Că nu gătește mâncarea bună, că-i așa și pe dincolo. Pe lângă toate acestea o mai vorbea și de rău la toată lumea. Dar lumea vedea și știa cine are dreptate și nu prea credea, ce pâlăvrăgeau fetele babei.

(Fa urma)

C A R T E A

Nepotul meu tu nici nu bănuști
 Ce luminoasă floare-ți crește în mână,
 De câte ori te vad,—cu luare în mână—
 Cum stai cu cartea în mână și o citești?

E rodnică sămânța ce o sâmburi
 Cu mult folos pe-ogorul minții tale!
 Căci cartea poartă'n paginile sale,
 Adâncea'nțelepciune a multor oameni!

Imi place cum întorci cu grijă pagini
 Pe care le aduni în tine'ntregi
 Și cum pătrunzi și cauți să'nțelegi
 Ideile cuprinse în imagini

Ești încă slab micuțul meu nepot;
 Dar mâine'n lupta vieții—vrând o forță—
 Atunci abia vezi cartea—ca o torță—
 Cum—plin—îți luminează drumul tot...!

Învăță-te deacuma să o iubești
 Ca pe un soț, un frate, cu căldură;
 Că-ți dăruie comori de învățatură,
 Și alătura cu ea, prin ea să crești.

Iar dac-o fi când-va, să-ți năzarească
 Hainul gând de-a slunga departe
 Tovarășul pe care-l ai în carte,
 Te vei simți o ruină omenească

Zaharia Buruiană
„Universul”

Copii silitori dela Prospect

O ZI DE VARĂ!

O!...zi de vară, zi senină,
O! blândă zână, haide vină,
Tu ai să faci iar s'alergăm
O zi întreagă să zburdăm.

Să colindăm țară de'ncetare
Câmpia toată de cicoare.

Iar când va fi să vină toamnă,
Noi vom striga cu toți alarma
S'audă toți și mic și mare
Că'ncepe școala i sărbătoare.

Cecilia Moruzov
cl. I sec.

LA PĂDURE,

Deși sunt născut și crescut într'un sat împrejmuit de păduri, până la vârsta de 12 ani nu văzusem acele minunate tablouri pe care ni le oferă pădurea.

Intr'una din zile, de vacanță am plecat cu frații mei la pădure.

De după un deal, soarele deabia se zărea.

Părea un ochi de foc, care împrăstia peste tot, raze argintii. Când se ridicase de vre-o câteva sulii pe cer, eram ajunși. Nici odată nu voiu putea spune câte frumuseți am văzut!

Pe marginea unui pârâieș, care și putea printre pietre, erau flori multe și diferite colorate.

Pe frunzele și petalele lor,

roua era în picături mari. Păreau că plâng. Nu departe, am văzut un loc alb. Părea nins! Când ne-am apropiat, era umplut cu flori numite pe la noi lăcrămioare. Erau așa de multe și frumoase, că nu te săturai privind-le. Prin iarba, melcii duceau a lene căsuțele lor în spinare, lăsând în urmă o dără albicioasă.

Am găsit și o broască țestoasă. Bata broască a pățit multe dela noi, căci fiecare vroia să-i ducă pe spinarea ei măcar un metru. Dar de geaba, căci broasca nici nu ne a putut urni. Am lăsat-o să și urmeze drumul, căci la fiecare pas dădeam de ceva nou pentru mine.

Era o adevărată minune. Prin pomi privighetorile cântau așa de frumos, cât nu te săturai ascultându-le.

După ce-am cules melci, flori, petricele și diferite feluri de frunze am plecat mulțumit. Dar cu carecare părere de rău în suflet, că nu mă voiu întoarce. Domnul învățator ne-a promis că vom merge împreună cu dânsul și cu colegii și vom sta până seara.

La Beidaud. 32 de copii
au terminat anul acesta
7 clase.

Autoți C. Ion
cl. V pr.-Cerna

Povestea celor doi băeți

Traiau odată într'un sat doi băeți, cari se numeau Ionica Faină și Petrica Funingene. Puteau fi de 8—9 ani, dar nici odată nu au schimbat 2 vorbe unul cu altul. Aveau prietenie comună, părinții lor erau vecini, iar copiii se fereau de a se întâlni. Oare de ce?

Pentru că, Petrica Funingene era negru ca funinginea, totul era pe el negru, nu numai mâinile și fața,

nu numai hainele și cizmulițele, ci și albul ochilor era negru la bietul Petrică Funingine.

Iar Ionică Faină cu totul era alb. Măinile, fața, hăinuțele, cizmulițele ba și lumina ochilor era tot albă ca făina. Ce era mai de răs era că unde-și puneau ei mâinile lasau urme. Petrică urme de funingine și Ionică urme de făină.

Și sigur ăștia când se întâlneau pe stradă se înconjurau, ba treceau pe strada caelaltă ca nu cumva să se întâlnească. Se întâmpla însă ceva ce se poate întâmpla și cu noi, că întâlnindu-se față în față, dădura amândoi să se ferească din calea celui-lalt, unul la dreapta și altul la stânga ca două capre, când rolo se văzură iar unul în fața celui-lalt, iar la stânga și dreapta și iar față'n față.

Copiii din jurul lor și începuseră să se întrebe. Oare ce o să iasă de aici?

Petrică Funingine era cel mai supărat, răbdarea lui era mai mică, și țipa lui Ionică Faină:

— Ei ce vrei? Du-te din calea mea!

Ionică Faină era mai modest și blând, totuși fu apucat de mânie și zise:

— Du-te tu! Eu m'am întors întâi spre stânga!

— Tu? Tu maimuță albă! strigă Petrică Funingine și se repezi spre Ionică Faină.

Să-i fi văzut după luptă: Ionică Faină era numai pete negre, iar Petrică Funingine era numai pete albe de nu se puteau distinge.

Unul din prieteni se duse la ei și le zise:

— Ei, acu uitați-vă unul la altul, vedeți, nu este nici o deosebire între voi. Unul e așa de pestriț ca celălalt, amândoi ați fost la fel de curagioși, deci vrem să vă împăcați.

Amândoi se uitară la mâinile lor care erau albe-negre și le întinse unul altuia.

— Nu te supăra pe mine! zise Petrică Funingine.

— Nu mă supăr, Petrică, zise Ionică Faină și scutură mâna tovarășului său.

Deatunci sunt prietenii cei mai buni și nedespărțiți.
Auzita de la bunica :

Zămăjdin Dolna

Clasa IV-a școala No. 1 fete

O parte din copiii care s'au prezentat la concursul ținut de revista noastră.

PĂPUȘICA MEA

Încă pe când eram mică, mă jucam cu papușele.

Îmi erau așa de dragi ! Îmi reamintesc încă și acum, când bunicul mi-a adus o papușă mare. Mare mi-a fost mirarea când am văzut că închide și deschide ochii.

Că să vad de ce în h de ochii am luat o piatră și i am dat în cap. Capul s'a spart, iar eu am început să plâng, ducându-mă la mamica și arătându-i papușa fără cap.

Mamica m'a dej nit blând, spunându mi să nu mai fac astfel de lucruri.

Intr'o zi, de Crăciun, nu mi-amintesc anul, văd pe taticu venind cu'n pachet în mână. Mi-l întinse, iar eu am luat pachetul, foarte bucuroasă.

După ce l-am desfăcut, m'amaro mi-a fost mirarea, când am văzut că era numai o cutie.

Supărată am aruncat pachetul și-am eșit afară.

Când m'a văzut mamica afară așa de tristă, m'a luat în casă și m'a întrebat ce am ? Eu i-am răspuns : Ce să am ? Taticu mi-a adus numai o cutie, ce să fac cu ea ?

grajduri speciale ci numai de un șopron primitiv. În schimb trag la plug mai bine ca bivolii pe care li în-trec în putere și în rezistență.

O cămila dă până la 20 kgr. de lână foarte bună, la o tunsoare prin luna Maiu.

În com. Daranlar sunt în prezent numai 5 cămile. Altadata numărul lor era cu mult mai mare—atingând cifra de 25 de capete. Pier însă mereu din cauza că rămânând numai frați și surori nu se pot înmulți cum trebuie.

Aceste camile se găsesc în com. Duranlar de 60-70 ani și au fost aduse din Rusia.

D-r B. I. Călinescu

Preluare după „Trib. Școalei“

Minune văzută de o fată în jud. Prahova

În județul Prahova, se spune că o copilă anume Maria Marin M. Petrea din comuna Parepa, a vorbit cu Dumnezeu în chipul următor:

În ziua de 29 August fata Maria se găsea pe câmp —la marginea satului și împreună cu mai mulți copii păștea vitele. Pe la ora 6 după amiază s'a depărtat puțin de grupul de copii și cum se găsea singură, spune că a venit un nor cenușiu, iar înăuntru pe un tron a văzut un bătrân cu barba albă, îmbrăcat în alb și care i-a spus: Mario—spune oamenilor să se lase de rele și să apuce pe căile cele bune, căci altfel voiu pedepsi fără milă lumea; iar pe locul unde te afli acum, oamenii să sape o fântână să înalțe cruci și o bisericuță.

După aceste vorbe norul cel cenușiu cu bătrânul au dispărut.

Sătenii auzind spusele copilei s'au pus pe lucru chiar a doua zi și în patru zile au săpat fântâna pe care au întărit-o cu tuburi de beton cumpărate din banii lor.

Pentru ridicarea bisericuții s'a făcut un comitet.

Omul e născut ca să mucească, precum e născută pasărea ca să zboare.

ATI AUZIT DE PITICI ?

Ei trăesc cu adevărat, dar nu în țara noastră, nici în Europa. Tocmai în Africa pe lângă o apă, Congo. Acolo nu sunt anotimpuri ca la noi ci tot timpul este cald și plouă, plouă, mereu. În fiecare zi după amiază începe stropitoarea.

Înălțimea unui pitic este cât a unui copil de 10 ani. Au capul mai mare însă, acoperit cu un păr bogat și creț; picioarele sunt deasemeni scurte și subțiri, iar mâinile foarte lungi.

Pânțele (burta) atârna în jos din cauza că e mare și balonat.

Piticii umblă tot timpul goi și dorm pe unde apucă: numai când încep ploile fac un mic adăpost din

frunze de *palmier*.

Ei se hrănesc cu niște fructe mari și gustoase în formă de castraveci mici, dar foarte dulci, care se găsesc din belșug în pădure (banane).

Ocupațiunea de capetenie a piticilor este *mâncatul*; altceva nu sunt în stare să facă. Când nu găsesc banane ori rădăcini de plante, se mănâncă unul pe altul.

Bătrânii neputincioși și copiii slabi, sunt omorâți și mâncați fără cruțare. Acolo nu există, decât foarte rar, un pitic mai mare de 50 ani, cei mai mulți mor între 30-40 de ani din cauza foamei și a bolilor.

Dacă sunt atât de cruzi și cu ai lor și cu străinii, pe care când îi prind îi omoară și îi mănâncă cu poftă, au în schimb și ei obiceiuri bune de care și noi câte odată avem nevoie: *Se țin de cuvânt, urăsc minciuna și nu fură.* Câți dintre cei care suntem gata să râdem de un pitic, ne putem hotărî să învățăm aceste obiceiuri bune dela dâșii ?

Gândește-te

și deslegeă și tu un joc:

1) Joc în pătrat

- . . . 1) Cu patru roate
- . . . 2) Un fir de...
- . . . 3) Unul care merge dea'ndă-
ratelea

2) Joc în triunghi

- lac
- agăț
- . . . un pește
- . . consoanele din „aton”
- . vocală vertical la fel

3) Joc în romb

- . Consoană (a doua literă din alfabet)
- . Naos fără s
- . Cu ce trecem Dupărea
- . În loc de kilogram (în vremea veche)
- . vocală vertical la fel

4) Aritmagrif

	A					
a)	2	3	2	4		
b)	3	2	5	2		
c)		3	10	6	4	6
d)	5	2	4	6		

B

Dela A la B.—un nume pe care îl pronunță orice om la începutul vieții.

- a) Cine nu are pe A. B. așa duce traiul.
- b) Un obiect pe care scrii și mănânci.
- c) Cine are pe A. B. i se pare traiul dulce ca.....
- d) Se pune la mâncare.

Ianculescu Em. cl. IV liceu

la număr. Într'o zi stricându-se, o duce la reparat, și spune meșterului:

—„Bagă de seamă, când voi lua-o voi număra pietrele și dacă nu-mi ese 9 în toate direcțiile o pățești cu mine”!

Când Doamna Sgârciulescu și-a luat crucea, și a numărat pietrele, i-au eșit

5) Doamna Sgârciulescu are o cruce formată numai din pietre scumpe, pe ele. Cum a procedat hoțul de maestru? care oricum le-ai fi numărat esiau 9 Cine află să ne spună și nouă!

6) Socoteli pentru copii

La o masă se găseau 2 tați și doi fii. Ei au cerut trei ouă.
— „N'aveți voie să le tăieți!” — le-a spus stăpânul restaurantului!
Cum s'a făcut atunci, de au mâncat fiecare câte un ou?

Martin I. Sebastian cl. III lice.

7) Un mole a căzut într'o fântână adâncă de 20 m. Ce a pățit până a eșit numai el știe, mai cu soamă că părinții lui nu vroiau să-i dea nici un ajutor:

— „Ți-am spus să nu te urci acolo? fi spunea mama lui, de sus, n'aveai loc să te plimbi în pădure, cât e de mare?”

Și s'a născut bietul mole singur: ziua urea câte 6 metri, iar noaptea, de oboseală, cădea înapoi 5.

La câte zile a eșit melcul, copii?

Răspunsurile se trimit astfel:

Se scriu curat și îngrijit, se arată No. la care se răspunde și se depun d lor învdjători, care sunt rugați să le comită oficial, prin direcția școlii pe adresa: **Constantin Petrache revizor școlar—Tulcea.**

Copiii de la școlile din oraș le pot depune direct la Banca Invațătorilor vis-a-vis de Administrația Financiară, în casile D-lui Avocat Zaharia.

Deslegările se primesc până cel mai târziu, în ziua de 20 ale fiecărei luni.

Amintim că anul acesta se vor împărți premii la mai mulți deslegători. Primul câștigător de anul trecut, **Cazacu Maria**—care lipsește din oraș, este rugată să ne trimită o fotografie, sau să vină personal s'o fotografiem, ca s'o poată vedea și colegii.

Boierul nu-i acasă!

„Mai Marine, să știi că azi nu primesc în vizită pe nimeni!

Oricine o veni să-i spui: „Boierul nu-i acasă“. Dar să nu lași să dea vreunul peste mine că ai pățit-o, m'auzi?

Peste vreo jumătate de ceas, boierul vrea să bea un pahar de apă și îl strigă pe Marin:

— „Marine, adu-mi un pahar cu apă.

— „

— „Marine, n'auzi?

Vazând că Marin nu mai vine, boierul se scoală și se duce la el.

— „Bine mai Marine, tu ești surd, n'auzi?

— „Ba aud, Cucoane!

— „De ce nu răspunzi, atunci?“

— „Cui să răspund?“

— „Mie.“

— „Pai d-v. nu sunteți acasă!“

Intre colegi

— *...Mitică. Scrisoarca aceasta pe care o țin în mână va ajunge în două zile la Chișinău?*

— *Desigur.*

— *Eu cred că n'ajunge.*

— *Nu merge pe necrezutele. O pui astăzi la cutie și în două zile ajunge la Chișinău, sigur.*

— *Eu zic că nu! Vrei să pui rămășag cu mine?*

— *Vreau! Pe o carte de povești de Ion Creangă!*

— *Bravo! Am câștigat.*